

ODVJETNICA MARIJANA TOMIĆ, Zagreb, Ulica Gjüre Szaba 1A
Tel/fax; 01/7987 536 GSM; 091/456 99 56

UPRAVNI SUD U OSIJEKU
Vukovarska cesta 31
31000 Osijek

Tužitelj: THERMO FITTING j.d.o.o., Požega, Stjepana Radića 21,
OIB: 15449509590, zastupano po punomoćnici Marijani
Tomić, odvjetnici u Zagrebu, Ulica Gjüre Szaba 1A

Tuženik: MINISTARSTVO FINANCIJA RH, SAMOSTALNI
SEKTOR ZA DRUGOSTUPANJSKI UPRAVNI
POSTUPAK, Zagreb, Katančićeva 5, OIB: 18683136487

TUŽBA

Tužitelja će u gornjem postupku zastupati odvjetnica Marijana Tomić iz Zagreba, Ulica Gjüre Szaba 1A. Punomoć se dostavlja u prilogu.

Tužitelj je dana 11.03.2026. zaprimio rješenje tuženika od 04.02.2026. g., Klasa: UP/II-471-02/25-01/167, Urbroj: 513-04-26-2, kojom se odbija žalba tužitelja podnesena protiv rješenja o osiguranju naplate Ministarstva financija, Porezne Uprave, Područnog ureda Požega, Klasa: UP/I-471-02/25-01/21, Urbroj: 513-07-11-25-02 od 07. svibnja 2025. g.

Dokaz: rješenje tuženika od 04.02.2026. g., Klasa: UP/II-471-02/25-01/167, Urbroj: 513-04-26-2

Ministarstvo financija, Porezna uprava, Područni ured Požega, (dalje: Porezna uprava) 07. svibnja 2025. godine donijelo je Rješenje o osiguranju naplate pljenidbom i zabranom raspolaganja novčanim sredstvima koje protivnik osiguranja, društvo Thermo Fitting j.d.o.o., OIB: 15449509590, ima na računima kod banaka, Klasa: UP/I-471-02/25-01/21, UrBroj: 513-07-11-25-02. Tim se rješenjem naložilo Financijskoj agenciji da naloži svim bankama protivnika osiguranja ili trećoj osobi, po nalogu protivnika osiguranja, zabrani raspolaganje novčanim sredstvima protivnika osiguranja koja se nalaze i koja će tek pristići po svim računima i oročenim novčanim sredstvima prema osobnom identifikacijskom broju protivnika osiguranja u iznosu od 127.231,09 eura, a zbog vjerojatnosti da bi porezni obveznik mogao onemogućiti naplatu porezne obveze.

Dokaz: Rješenje Ministarstva financija, Porezne Uprave, Područnog ureda Požega, Klasa: UP/I-471-02/25-01/21, Urbroj: 513-07-11-25-02 od 07. svibnja 2025. g

Tužitelj, pobijajući osporena rješenja u cijelosti, protiv osporenih rješenja podnosi ovu upravnu tužbu zbog:

- bitnih povreda odredaba općeg upravnog postupka
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Tužitelj ističe kako je iz pobijane odluke drugostupanjskog tijela razvidno kako isto suštinski uopće nije uzelo u obzir žalbu tužitelja, već je u većoj mjeri prepisivalo obrazloženje prvostupanjskog tijela, a što je razvidno uspoređujući stranice 3. i 4. drugostupanjskog rješenja sa obrazloženjem rješenja prvostupanjskog tijela.

S obzirom na naprijed navedeno, a imajući u vidu potpunu neobrazloženost drugostupanjskog rješenja, tužitelj je prisiljen u ovoj tužbi iznositi navode iz žalbe protiv prvostupanjskog rješenja, imajući u vidu da ih je drugostupanjsko tijelo potpuno ignoriralo.

Kod tužitelja je pokrenut postupak nadzora poreza na dodanu vrijednosti (PDV) za razdoblje od 29.01.2024. do 31.03.2025. godine. Prema prvostupanjskom rješenju, razvidno je da je Poreznoj upravi sporan samo obračun PDV-a za mjesec ožujak 2025. i to radi isporuka koje su izvršene kupcu Nadudvari Handles GMBH, s PDV brojem ATU80466167 u ukupnom iznosu od 636.155,44 eura po računu broj 4-1-1 od 20.03.2025. godine. Budući da se radi o isporuci dobara u članicu EU, porezni obveznik nije obračunao hrvatski PDV zbog primjene članka 41. stavka 1. Zakona o PDV-u te je navedenu isporuku iskazao u Zbirnoj prijavi koju je podnio Poreznoj upravi.

Porezna uprava je uvidom u VIES bazu podataka utvrdila da je kupcu Nadudvari Handles GMBH PDV ID broj obustavljen dana 27.02.2025. godine. U prvostupanjskom rješenju se navodi da porezni obveznik nije dostavio popratnu dokumentaciju o obavljenoj isporuci unutar EU. Nadalje, u prvostupanjskom rješenju se navodi da je za razdoblje 01.01.-28.02.2025. porezni obveznik za potrebe prijevoza koristio usluge društva STAR TREK iz Zagreba, OIB: 84831070953, koji je brisan iz registra obveznika PDV-a, jer nije vjerodostojno iskazivao poslovne transakcije u poreznim prijavama, niti je iskazane obveze podmirio te da mu je ukinut PDV broj zbog dokaza o zloupotrebi istog.

Zaključno Porezna uprava zaključuje da postoji sumnja da porezni obveznik sudjeluje u prijevarnim radnjama u koje je uključen kupac NADUDVARI HANDELS GmbH i u prijevarnim radnjama u koje je uključen STAR TREK d.o.o. iz Zagreba, iz sljedećih razloga:

- a. Prije korištenja oslobođenja PDV-a po osnovi isporuka u EU nije obavio provjeru valjanosti PDV ID broja kupca, kao osnove za zakonito

- korištenje prava na oslobođenje PDV-a, a izdao je račun za isporuke u EU oslobođene PDV-a,
- b. PDV obrazac i obrazac Zbirne prijave nije sačinio na temelju poslovne dokumentacije o isporukama za EU za razdoblje 01.03.-31.03.2025. godine,
 - c. Ne posjeduje dokumentaciju – dokaz o obavljenoj isporuci robe unutar EU,
 - d. Ne posjeduje račune o prijevozu robe u razdoblju 01.03.-31.03.2025.

Porezna uprava svoju odluku o zabrani raspolaganja novčanim sredstvima temelji na, kako se navodi u prvostupanjskom rješenju, gore navedenim dokazima i činjenicama, kao i činjenici da porezni obveznik ne posjeduje imovinu kao jamstvo za naplatu novonastalih obveza te da stoga postoji vjerojatnost da bi porezni obveznik mogao onemogućiti naplatu porezne obveze od 127.231,09 eura.

Tužitelj je u žalbi istaknuo kako je prvostupanjsko rješenje nezakonito zbog povrede poreznog postupka, nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primijene materijalnog prava, a iz razloga kako se dalje navodi u podtočkama ove tužbe.

Sukladno članku 171. Općeg poreznog zakona (NN, broj 115/16-152/24; dalje u tekstu: OPZ) ako porezno tijelo u tijeku postupka **dokaže da postoji vjerojatnost da porezni obveznik ili porezni jamac onemogućiti naplatu** još nedospjelog iznosa poreza, mogu se poduzeti mjere za osiguranje naplate. Mjere osiguranja naplate sastoje se u zabrani raspolaganja novčanim sredstvima na računima poreznog obveznika, u popisu pokretnina, tražbina i drugih imovinskih prava, zabrani raspolaganja tražbinama poreznog obveznika, oduzimanjem pokretnina i predbilježbi založnog prava na nekretnini. Mjere osiguranja naplate mogu se poduzeti radi naplate neutvrđenog iznosa porezne obveze čim je pokrenut postupak utvrđivanja **ako porezno tijelo dokaže vjerojatnost** da bi porezni obveznik mogao onemogućiti naplatu. Mjere osiguranja naplate mogu se poduzeti radi naplate neutvrđenog iznosa porezne obveze **ako poduzetnik ne vodi poslovne knjige ili ne dostavlja porezne prijave.**

Prvostupanjskim rješenjem Porezna uprava nije postupila sukladno citirano članku 171. OPZ-a jer **nije dokazala vjerojatnost da bi porezni obveznik mogao onemogućiti naplatu.** Naime, Porezna uprava nije sukladno članku 6. OPZ-a utvrdila sve činjenice koje su bitne za donošenje zakonite i pravilne odluke, niti je s jednakom pažnjom utvrdila i one činjenice koje idu u prilog poreznog obveznika. Dapače, u prvostupanjskom rješenju nisu navedene nikakve činjenice o poslovanju poreznog obveznika prije ožujka 2023. (ni dobre ni loše), o njegovom ispunjavanju poreznih obveza do datuma izdavanja prvostupanjskog rješenja (podnošenja poreznih prijava, plaćanja poreznih obveza i sl.), nisu iznesene nikakve činjenice o ovlaštenim osobama društva, povezanim osobama, o vlasnicima društva i dr. Svi „dokazi“ na koje se poziva Porezna uprava u prvostupanjskom rješenju odnose se na kupca i na prijevoznika i na

njihov PDV status. Dodatno, za kupca je utvrđeno samo da mu je PDV broj obustavljen krajem veljače 2025., ne navodi se u prvostupanjskom rješenju da je Porezna uprava od austrijskog poreznog tijela zatražila i dobila informaciju iz kojeg razloga je PDV broj obustavljen niti je li kupac sudjelovao u prijevarnim radnjama i je li to stvarno dokazano u poreznom postupku. Nadalje, što se tiče spornog prijevoznika, u prvostupanjskom rješenju se jasno navodi da je porezni obveznik njegove usluge koristio u veljači 2025., a ne u ožujku 2025., dok se porezna obveza za koju je naložena zapljena novčanih sredstava utvrđuje za ožujak 2025., a ne za veljaču 2025. te je razvidno da porezni obveznik od ožujka više ne koristi usluge spornog prijevoznika, što dokazuje da nema kontinuirani poslovni odnos s istim, niti da zajedno sudjeluju u pretpostavljenim prijevarnim radnjama.

Nadalje, što se tiče PDV broja, za isporuke u ožujku izdan je četvrti račun istom kupcu Nadudvari Handles GMBH, a prvi je izdan 5.1.2025. Porezni obveznik je za prva tri računa svaki put provjerio PDV broj, kao i na početku suradnje i bilo je sve u redu. PDV obrasci koje je predao Poreznoj upravi za siječanj i veljaču 2025. su također bili u redu. Osim toga imao je i potvrde kupca u kojima je isti dao izjavu da ima valjani PDV broj i da će porez obračunati u Austriji, zemlji odredišta. Također, nije dobio nikakvu obavijest Porezne uprave temeljem dostavljenih zbirnih prijava za siječanj i veljaču 2025. da je kupac rizičan, odnosno da bi ovim transakcijama sudjelovao u potencijalnoj PDV prijevri. Stoga je nastupajući u dobroj vjeri i vjerujući da i kupac nastupa u dobroj vjeri izdao i četvrti račun, misleći da nema razloga stalno provjeravati valjanost PDV broja za istog kupca. Time se dokazuje da porezni obveznik nije imao nikakve namjere niti cilj sudjelovati u ikakvim prijevarnim radnjama te da nema razloga za mjerom određenom ovim rješenjem.

Člankom 83.b Zakona o PDV-u propisano je da pružatelj platnih usluga mora voditi dovoljno detaljnu evidenciju primatelja plaćanja i plaćanja u vezi s platnim uslugama koje obavlja za svako kalendarsko tromjesečje kako bi se nadležnim tijelima država članica omogućilo provođenje kontrola nad isporukama dobara i usluga koje se u skladu s odredbama o mjestu oporezivanja iz članka 12. do 28. toga Zakona smatraju izvršenima u državi članici kako bi se ostvario cilj suzbijanja prijevra u vezi s PDV-om. Iz prvostupanjskog rješenja nije razvidno je li Porezna uprava izvršila kontrolu platnih transakcija između poreznog obveznika i njegovih kupaca i dobavljača, a koje bi mogle poslužiti kao dokaz o mogućim prijevarama u svezi s PDV-om, odnosno kao dokaz da porezni obveznik ne sudjeluje u prijevarama u svezi s PDV-om.

Člankom 127. stavkom 3. Zakona o PDV-u ako Porezna uprava sumnja da su isporuke dobara i usluga dio transakcija čija je namjera prijevorno izbjegavanje plaćanja PDV-a, tada će poreznog obveznika koji sudjeluje u takvim transakcijama obavijestiti o njegovoj odgovornosti sukladno stavku 1. toga članka. Od dana primitka takve obavijesti Porezna uprava može smatrati da je porezni obveznik znao ili morao znati da s takvim transakcijama sudjeluje u transakcijama kojima je namjera izbjegavanje plaćanja PDV-a. Iz prvostupanjskog rješenja je razvidno da Porezna uprava nije obavijestila poreznog obveznika da prijevoznik sudjeluje u prijevarnim radnjama

(iako u prvostupanjskom rješenju tvrdi da mu je iz tog razloga ukinut PDV broj), niti ga je obavijestila da sporni kupac iz Austrije kojem je obustavljen PDV broj sudjeluje u prijevarnim radnjama. Slijedom navedenog ne može ga se smatrati odgovornim za eventualno nenaplaćeni PDV, odnosno ne može se na temelju indicija, a ne dokaza donijeti odluka o tome da će porezni obveznik onemogućiti naplatu PDV-a.

Porezni obveznik Thermo Fitting j.d.o.o. osnovan je u siječnju 2024. godine, ima jednog zaposlenog, uredno isplaćuje plaću, u roku podnosi PDV obrasce, u roku plaća svoje porezne obveze, u roku je podnio godišnju poreznu prijavu za 2024. godinu.

Kao dokaz o izvršenoj isporuci robe porezni obveznik ima teretne listove i CMR za svaku isporuku, koji se prilažu uz ovu tužbu.

Međutim, drugostupanjsko tijelo je sve gore navedeno ignoriralo i suštinski nije dalo niti jedan razlog zašto odbija žalbu i sve gore iznesene navode, već je naprosto odlučilo prepisati obrazloženje prvostupanjskog rješenja, što takvo drugostupanjsko rješenje samo po sebi čini nezakonitim i lišenim ikakvog relevantnog obrazloženja.

Nastavno na sve gore navedeno, tužitelj ističe da je čl. 171. st. 1. Općeg poreznog zakona propisano da se, ako porezno tijelo u tijeku postupka dokaže da postoji vjerojatnost da porezni obveznik ili porezni jamac onemogući naplatu još nedospjelog iznosa poreza, mogu poduzeti mjere za osiguranje naplate.

Iz obrazloženja pobijanih rješenja nije razvidno na temelju čega su upravna tijela utvrdila da postoji vjerojatnost da će porezni obveznik onemogućiti naplatu još nedospjelog iznosa poreza.

Naime, u pobijanim rješenjima o tom važnom uvjetu za poduzimanje mjera za osiguranje naplate nema niti jedne jedine riječi, izuzev paušalnih konstrukcija prvostupanjskog tijela na samom kraju obrazloženja pobijanog rješenja.

Tužitelj je upravnim tijelima ukazao na presudu Upravnog suda u Zagrebu od 20.03.2019. g., posl. br. UsI 1040/2017-7, u kojoj je upravni sud, u pogledu istovjetnog pravnog pitanja iznio sljedeći pravni stav:

„Dakle, pravo na povrat poreza može se zaplijeniti ako postoji vjerojatnost da bi porezni obveznik mogao onemogućiti naplatu još nedospjelog odnosno neutvrđenog iznosa poreza, ako poduzetnik ne vodi poslovne knjige ili ne dostavlja porezne prijave.

Stoga okolnost da porezno tijelo planira u obnovljenom postupku poreznog nadzora utvrditi još veću poreznu obvezu, nije dostatan razlog za zapljenu prava na povrat poreza plaćenog po poništenom rješenju, dakle po osnovi koja je naknadno otpala, nego je potrebno utvrditi postojanje vjerojatnosti da bi porezni obveznik mogao onemogućiti naplatu još nedospjelog odnosno neutvrđenog iznosa poreza, a što je u konkretnom slučaju izostalo.“

Dokaz: prijepis presude Upravnog suda u Zagrebu od 20.03.2019. g., posl. br. UsI 1040/2017-7

Iz navedenog je razvidno upravni sudovi smatraju nužnim nedvojbeno utvrđenje postojanja vjerojatnosti da bi porezni obveznik mogao onemogućiti naplatu još nedospjelog odnosno neutvrđenog iznosa poreza.

U pobijanim rješenjima, upravna tijela ne samo što nisu učinila vjerojatnim da bi porezni obveznik mogao onemogućiti naplatu još nedospjelog odnosno neutvrđenog iznosa poreza, već se navedenu okolnost nisu niti potrudila dokazati i obrazložiti, slijedom čega su pobijana rješenja u cijelosti nezakonita.

Prvostupanjsko tijelo u odnosu na tužitelja nije donijelo nikakvo pravomoćno rješenje kojim bi utvrdilo postojanje bilo kakvog poreznog duga.

Drugostupanjsko tijelo, unatoč iscrpnim žalbenim navodima, također u svom rješenju nije ukazalo na vjerojatnost da će tužitelj kao porezni obveznik onemogućiti naplatu još nedospjelog iznosa poreza, već je potpuno paušalno deklariralo postojanje takve vjerojatnosti.

Pobijana rješenja su dakle i u ovom smislu manjkava te lišena suštinski bilo kakvog relevantnog obrazloženja.

Pritom se ističe da je i Općim poreznim zakonom te Zakonom o općem upravnom postupku propisano da obrazloženje rješenja mora sadržavati, prije svega, utvrđeno činjenično stanje, pa je u tom smislu prvostupanjsko tijelo počinilo bitnu povredu pravila postupka.

Zaključno u ovom dijelu, tužitelj ističe da je čl. 171. st. 2. Općeg poreznog zakona propisano da se mjere osiguranja naplate sastoje u zabrani raspolaganja novčanim sredstvima na računima poreznog obveznika, u popisu pokretnina, tražbina i drugih imovinskih prava, zabrani raspolaganja tražbinama poreznog obveznika, oduzimanjem pokretnina i predbilježbi založnog prava na nekretnini.

Ovakvim određivanjem mjere osiguranja, tužitelju se grubo krši ustavno i konvencijsko pravo vlasništva tužitelja te su upravna tijela svakako trebala provesti test razmjernosti između pravne zaštite svog, još uvijek eventualnog potraživanja, te pravne zaštite prava vlasništva tužitelja.

Iz presuda Europskog suda za ljudska prava *James i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, (stavak 51.) te *Koufaki i Adedy protiv Grčke* (odl.), (stavak 48.). proizlazi da je jedan od elemenata testa pravične ravnoteže i pitanje jesu li postojale druge, manje nametljive mjere koje su javne vlasti razumno mogle primijeniti pri ostvarivanju javnog interesa.

Nadalje, iz presuda ESLJP-a, *Almeida Garrett, Mascarenhas Falcão i drugi protiv Portugala*, stavak 54.; *Broniowski protiv Poljske* [VV], stavci 151. i 185.; *Barcza i drugi protiv Mađarske*, stavak 47.; *Frendo Randon i drugi protiv Malte*, stavak 55.; *Hunguest Zrt protiv Mađarske*, stavci 25. i 27.; *Zelenchuk i Tsytsyura protiv Ukrajine*, stavci 91. i 106. proizlazi da kada se razmatra proporcionalnost miješanja u pravo podnositelja zahtjeva na mirno uživanje

„vlasništva“, čimbenik koji je potrebno uzeti u obzir pri ocjenjivanju postupanja države u takvim sudskim sporovima jest stanje neizvjesnosti u kojem bi se mogao naći podnositelj zahtjeva.

U tom smislu tužitelj ukazuje i na recentnu odluku Upravnog suda u Zagrebu od 28.05.2024. g., posl. br. Us I-1398/2023-7, u kojoj je iznesen sljedeći stav:

„15. U konkretnom slučaju porezno tijelo je trebalo provenstveno utvrditi je li određena mjera primjerena cilju koji se želi postići; je li nužna za postizanje tog cilja ili ga je moguće postići nekom manje restriktivnom mjerom te nameće li mjera obvezniku pretjerani teret u odnosu na cilj koji se njom nastoji postići. Radi se o testovima primjenjivosti, nužnosti i razmjernosti stricto sensu.

.....

17. Istaknute prigovore tužitelja, dane u prigovoru i žalbi, tuženik nije ocijenio, čime je povrijeđena odredba članka 120. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine broj 47/09., 110/21.) kojom je propisano da će se u obrazloženju drugostupanjskog rješenja ocijeniti i svi navodi žalbe. Također je i odredbom članka 189. stavak 1. OPZ-a propisano da je nadležno drugostupanjsko tijelo dužno ispitati zakonitost pobijanog poreznog akta u cijelosti, a posebno u dijelovima na koje se odnosi žalba, što je u konkretnom slučaju izostalo.

18. Tuženo tijelo je bilo dužno po službenoj dužnosti paziti na bitne povrede postupka, pravilnu primjenu materijalnog prava i potpunost i pravilnost utvrđivanja činjeničnog stanja, što znači da je bilo dužno ispitati sve žalbene navode, dok istaknute prigovore tužitelja Sud nije mogao otkloniti.

19. Stoga, tužitelj osnovano ističe da je osporenim rješenjem povrijeđen zakon na njegovu štetu, pa je u nastavnom postupku tuženo tijelo dužno, pored utvrđenja postojanja vjerojatnosti da bi se mogla onemogućiti naplata još nedospjelog iznosa porezne obveze, provesti i test razmjernosti i obrazložiti izbor mjere osiguranja naplate, te otkloniti sve iznesene prigovore tužitelja.“

Tužitelj je stava da su gore opisanim postupanjem upravna tijela povrijedila više načela upravnog postupka kao što je načelo zakonitosti i načelo utvrđivanja materijalne istine, a obzirom da su sama rješenja lišena ikakvog relevantnog obrazloženja, povrijeđeno je i pravo stranke na podnošenje pravnog lijeka, odnosno tužbe obzirom da tužitelju uopće nije jasno, niti iz ovakvih rješenja može biti jasno, zašto su upravna tijela donijela pobijana rješenja.

Člankom 9. Zakona o općem upravnom postupku (dalje u tekstu: ZUP) određeno je da službena osoba u javnopravnome tijelu samostalno utvrđuje činjenice i okolnosti u postupku te na temelju utvrđenih činjenica i okolnosti rješava upravnu stvar. Koje će činjenice i okolnosti uzeti za dokazane, utvrđuje službena osoba slobodnom ocjenom, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka.

Člankom 58. ZUP-a određeno je da službena osoba u postupku utvrđuje činjenično stanje svim sredstvima prikladnim za dokazivanje te u tu svrhu može pribaviti isprave, saslušati svjedoke, pribaviti nalaz i mišljenje vještaka i obaviti očevid.

Člankom 98. ZUP-a određeno je da obrazloženje rješenja između ostalog sadržava i razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza.

Dakle, upravna tijela su prvenstveno povrijedila odredbe ZUP-a kada su odbile ispitati i dokazati postojanje vjerojatnosti da bi tužitelj mogao onemogućiti naplatu potraživanja, pritom u cijelosti ignorirajući sve navode tužitelja, a čime su u ovoj upravnoj stvari pogrešno utvrdile činjenično stanje, pritom ignorirajući navode tužitelja u odnosu na sporne transakcije, a samim time i pogrešno primijenile materijalno pravo na način kako to proizlazi iz pobijanih rješenja.

Pobijana rješenja prvostupanjskog i drugostupanjskog tijela prožeta su brojnim nezakonitostima među kojima se poglavito ističu nezakonitosti u pogledu gore navedenih odredbi ZUP-a.

Prvostupanjsko i drugostupanjsko tijelo prije svega nije savjesno i brižljivo ocijenilo svaki dokaz posebno te sve dokaze zajedno niti je detaljnije obrazložilo iz kojih razloga nije ocijenilo sve spisu priležeće isprave koje su ključne za rješavanje ove pravne stvari.

Nadalje, upravna tijela su u obrazloženju pobijanih rješenja sumarno iznosila odredbe Općeg poreznog zakona te praktično time obrazložila donošenje pobijanih rješenja, a bez da su činjenice iz ovog predmeta podvele pod citirane odredbe.

Kriteriji po kojima su dakle u ovom postupku donesena pobijana rješenja su potpuno nejasni, neutemeljeni, te kao takvi pravno neprihvatljivi, jer je takav način postupanja potpuno nezakonit, neustavan te dovodi do pravne nesigurnosti.

Navođenjem dakle paušalnih i općenitih obrazloženja u osporenim rješenjima, bez davanja valjanih argumenata, dovodi se u pitanje pravna sigurnost jer se radi o zaključcima donesenim temeljem nečije procjene koja ponavljamo, nema nikakvog uporišta u bilo kojem pozitivnom propisu u Republici Hrvatskoj.

Pravna sigurnost ustavna je kategorija i u Republici Hrvatskoj sukladno načelu „vladavine prava“ svi pravni akti moraju biti u skladu sa Ustavom Republike Hrvatske i sa zakonima. Tom ustavnom kategorijom sprječava se arbitrarnost i samovolja državnih tijela u odnosu na pojedinca.

Načelo vladavine prava podrazumijeva da se sudski i upravni postupci moraju provesti sukladno ustavnom načelu vladavine prava kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske, pa tumačenje mjerodavnog prava u svakom konkretnom slučaju ne smije proizlaziti iz njegove arbitrarne i proizvoljne primjene već mora uvažavati zahtjeve prava na pravično suđenje sadržane u članku 29. st.2 Ustava Republike Hrvatske.

Ustavno pravo na pravično suđenje jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih tijela. Arbitrarnim se može ocijeniti svaki pojedinačni akt pri čijem je donošenju njegov donositelj bez razboritih ili bez ikakvih razloga odstupio od ustaljene prakse, nije uzeo u obzir očigledno mjerodavan propis ili je mjerodavni propis pogrešno protumačio i primijenio, na način i u mjeri koja konkretni pojedinačni akt čini pravno neprihvatljivim.

Tužitelj smatra da su utvrđenja iz osporenih rješenja upravo takva, odnosno da se radi o rješenjima pri čijem je donošenju povrijeđeno načelo „vladavine prava“ jer se radi o proizvoljnim i na zakonu neutemeljenim konstrukcijama kojima se ozbiljno narušava pravo tužitelja na jednakost pred zakonom i na pravično suđenje zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske.

Budući da su u konkretnom slučaju počinjene bitne povrede odredaba općeg upravnog postupka, da su pogrešno utvrđene odlučne činjenice te da je na tako pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešno primijenjen zakon na tužiteljevu štetu, tužitelj predlaže da sud po provedenom postupku temeljem čl. 58. Zakona o upravnim sporovima donese slijedeću

P R E S U D U

- I. Tužba se usvaja.
- II. Poništava se rješenje tuženika Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak od 04.02.2026. g., Klasa: UP/II-471-02/25-01/167, Urbroj: 513-04-26-2.
- III. Poništava se rješenje o osiguranje naplate pljenidbom i zabranom raspolaganja novčanim sredstvima koje protivnik osiguranja ima na računima kod banaka Ministarstva financija, Porezne Uprave, Područnog ureda Požega, Klasa: UP/I-471-02/25-01/21, Urbroj: 513-07-11-25-02 od 07. svibnja 2025. g., te se obustavlja predmetni porezni postupak.
- IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana nadoknadi troškove upravnog spora.

U slučaju da sukladno čl. 58, st. 1. Zakona o upravnim sporovima Naslov zauzme stav da ne može sam riješiti ovu stvar tužitelj alternativno predlaže donošenje slijedeće

P R E S U D E

- I. Tužba se usvaja.
- II. Poništava se rješenje tuženika Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak od 04.02.2026. g., Klasa: UP/II-471-02/25-01/167, Urbroj: 513-04-26-2.
- III. Predmet se vraća tuženiku na ponovni postupak.
- IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana nadoknadi troškove upravnog spora.

Tužitelj traži trošak:

- sastava tužbe, Tbr 27; 500 bodova ----- 1.000,00 EUR

PDV 25% -----250,00 EUR

Ukupno:----- 1.250,00 EUR

U Zagrebu, 10.04.2026. g.

Tužitelj po punomoćnici

Prilozi:

- punomoć;

- Teretni list i CMR za isporuke u 2025. godini

- Izjave kupca

- Računi 1-1-1, 2-1-1, 3-1-1

- prijepis presude Upravnog suda u Zagrebu od 20.03.2019. g., posl. br. UsI 1040/2017-7;

- prijepis presude Upravnog suda u Zagrebu od 28.05.2024. g., posl. br. Us I-1398/2023-7